

Panovníci bez trónu a na smetisku dejín? Súčasní katolícki následníci bývalých monarchií

Branislav Michalka

26. novembra 2020 ✝ Spoločnosť ✝ Monarchizmus

Supy sa zlietajú tam, kde sú mŕtvolý...

Od prvej polovice 20. storočia, v ktorej došlo k pádu najväčšieho počtu monarchií v dejinách, sa zaužívalo najmä v ľavicových kruhoch posielanie bývalých vládnych rodov na tzv. „*smetisko dejín*“. Ťažko povedať, čo si ľavicové a liberálne ideológie pod smetiskom predstavujú, pokiaľ by však bol poznávacím znakom smetiska smrad, tak sme nútení konštatovať, že smrad vinúci sa z realizácií ich ideológií výrazne prevyšuje zápach údajne „*rozkladajúcich sa monarchií*“ z konca 19. a začiatku 20. storočia. Stovky miliónov mŕtvol rozosiatach po celom svete, v priebehu 20. storočia, ostatne ani voňať nemôžu. Preto je treba používať termín „*smetisko dejín*“ nanajvýš opatrne. Teológia nás totiž učí, že o tom, kto patrí a kto nepatrí na smetisko, rozhodne na konci vekov Boh, a ten má diametrálne odlišné kritéria, ako liberálni a ľavicoví politici.

Za fasádou súčasného pokroku a 21. storočia však naďalej žijú potomkovia starých rodov, vládnych kedysi monarchiám. Stále si teoreticky, a ak by k tomu bola príležitosť, tak aj prakticky, nárokuje na tróny, z ktorých boli ich predkovia odstránení buď cestou revolúcie, alebo trochu menej dôstojnou cestou sfalšovaného referenda, ako v Taliansku.

A keďže je dobré poznať aj iné „osobnosti“, ako sú politici EÚ či pracovníci umeleckého priemyslu, pozrime sa teraz na uchádzačov o trón z troch rodov, ktorých predkovia utvárali dejiny a naďalej žijú medzi nami. Čo môžeme od nich očakávať? Sú to ešte stále konzervatívni predstavitelia „*starých čias*“ s pevnou katolíckou vierou, alebo už len duchu doby prispôsobené snobske postavy, slúžiace na pobavenie spoločnosti moderných kapitalistických zbohatlíkov? Pozornosť sústredíme na uchádzačov z troch najdôležitejších katolíckych rodov: francúzskych Bourbonovcov, rakúskych Habsburgovcov a brazílsko – portugalských Braganzovcov.

Francúzsko: následník trónu s kresťanskými postojmi

Pozrime sa najprv do Francúzska, nazývaného kedysi „*prvorodenou dcérou Cirkvi*“ a dnes sekulárnej republiky, s prímiesou šaríe. Ak by to tak nebolo a Francúzsko by sa stalo monarchiou, tak by mu vládol kráľ Ľudovít XX. Za týmto menom sa skrýva mladý a sympatický pretendant francúzskeho trónu Louis Alphonse Gonzalve Victor Emmanuel Marc de Bourbon, vojvoda z Anjou, ktorý sa narodil 25. apríla 1974 v Madride.

Mnohí si ho mohli všimnúť v netradičnej úlohe, keď niesol rakvu s pozostatkami španielskeho vládcu generála Franca, po tom ako súčasná ľavicová španielska vláda nariadila ich odstránenie z Údolia padlých. V rámci správ komentujúcich túto nezvyčajnú úlohu, vysvitlo, že vojvoda je skrze svoju matku pravnukom tohto španielskeho bojovníka proti komunizmu. Na zozname významných predkov, ak samozrejme

vynecháme slávne postavy rodu Bourbonovcov, môžeme nájsť aj britskú kráľovnú Viktóriu alebo španielskeho kráľa Alfonza XIII.

Louis de Bourbon je uchádzačom tzv. legitimistov, teda francúzskych monarchistov, ktorí presadzujú na trón potomka posledného legitímne vládnuceho rodu vo Francúzsku, pred zmenami a revolúciami v 19. storočí. Odmietajú ho tzv. orleanisti, presadzujúci líniu po Ľudovítovi Filipovi Orleánskom a samozrejme aj bonapartisti, presadzujúci potomkov cisára Napoleona. Louis de Bourbon sa stal následníkom až po tragickej smrti svojho brata, ktorý zahynul pri autohavárii v roku 1984, spôsobenú ich otcom, a pri ktorej sa zranil aj súčasný následník trónu.

To, čo bude katolíckeho kresťana najviac zaujímať, je usporiadanosť jeho rodiny, pretože deklarovaná a nominálna katolícka viera sa predpokladá u následníka francúzskeho trónu automaticky, avšak až v praxi sa ukáže, či je táto viera potvrdená životom. A bola to práve matka Louisa de Bourbon, ktorá v praxi predviedla správanie nezlučiteľné s jej postavením a katolíckym sobášom. Rozviedla sa, a odvtedy sa ešte dvakrát civilne zosobášila.

Súčasný následník trónu však ukazuje svojim podporovateľom odlišnú tvár. Za manželku si vzal v roku 2004 Mariu Margaritu Vargas Santaellovú z Venezuely a majú spolu štyri deti: dcéru Eugéniu, narodenú v roku 2007 a používajúcu meno *madame Royale*, určené pre najstaršie dcéry francúzskych kráľov, synov dvojčatá Louisa, vojvodu Burgundského a Alphonsa, vojvodu z Berry, narodené v roku 2010 a nakoniec syna Henriho, vojvodu z Touraine, ktorý sa narodil minulý rok. Jeho názory a postoje svedčia o tom, že máme pred sebou katolíckeho kresťana oddaného tradícii.

Postoje Louisa de Bourbon sa mierne povedané vymykajú z predstavy pokrokového panovníka, ako nám ho stelesňujú napr. škandinávski monarchovia. Nielen, že sa zúčastňuje protestov *La Manif pour tous*, ktoré odmietajú LGBT ideológiu, ale zapojil sa aj do verejnej debaty o homosexuálnych „manželstvách“, ktoré zásadne odmietol a opakovane zdôrazňoval nesúhlas s LGBT ideológiou vo Francúzsku. V roku 2014, na slávnosti k ucteniu popraveného Ľudovíta XVI. predniesol prejav, v ktorom sa zasadzoval za obmedzenie potratovej legislatívy. Verejne potvrdil svoju vernosť kresťanskej identite Francúzska, prihlásil sa k nej a odsúdil dokonca sekularizmus, posvätnú kravu francúzskej republiky, pretože „*potláča ducha jednoty, ktorý predstavuje viera.*“ Neskôr povedal, že sekularizmus „*nás odstriháva od našich koreňov a následná ideologická prázdnota, dáva priestor smrtiacim ideológiám.*“ Pri inštalácii sochy sv. Ľudovíta do kostola v Poissy povedal: „*Vo Francúzsku sú viera a pripútanosť ku kresťanským hodnotám najlepším základom verejného života.*“

Podporil tiež protesty „Žltých viest“, ale neváhal sa zastať aj svojho predka generála Franca, ktorý je dodnes predmetom štvavej kampane: „*Je to môj pradedo. Moja stará mama z matkinej strany, ku ktorej som mal veľmi blízko, bola jeho jedinou dcérou. Súčasná španielska vláda robí všetko pre to, aby vymazala jeho dedičstvo. Búra sochy, premenováva ulice a to je zlé. Franco vytvoril španielsku strednú triedu, sadil lesy, budoval cesty a priehrady, zabránil krajine vstúpiť do II. svetovej vojny a zabránil tiež nastoleniu komunizmu. Bola tu občianska vojna, ale nie preto, že by to on chcel. Nesmieme vymazávať dejiny.*“ Na dôkaz toho, že svoje názory myslí vážne sa stal čestným predsedom Národnej nadácie Francisca Franca.

O svojom ideále panovníka hovorí: „*Byť spravodlivý ako sv. Ľudovít IX., mierumilovný ako Henrich IV., rozvíjať veľkosť krajiny ako Ľudovít XIV. a vedieť sa obetovať ako Ľudovít XVI...*“

Rakúsko: cisár, ktorý sa chcel zapáčiť republike

Následník cisárskeho Habsbursko – Lotrinského rodu, Karl Robert Thomas Maria Francizkus Georg Bahnam von Habsburg – Lothringen, narodený v roku 1961, je osobou, ktorá sa podobne ako jeho otec Otto, týka aj nás Slovákov. Naši predkovia žili pod vládou jeho starého otca, dnes už blahoslaveného cisára Karola I. Habsburského. Napĺňa súčasný následník trónu jeho odkaz?

Celkový dojem z následníka trónu Karla von Habsburg nie je najlepší. V porovnaní s francúzskym následníkom trónu pôsobí ako typický reprezentant rezignovaných predstaviteľov starých rodov, ktorí sa snažia „*zapadnúť do kolektívu*“. Ešte počas 80. rokov sa ako mladý muž snažil dokázať vystupovaním v rakúskom mládežníckom programe, že je „*jedným z nás*“. Účinok bol každopádne rozporuplný. V rokoch 1992-1993 dokonca pôsobil ako moderátor v obskúrnej televízno-súťažnej hre s názvom Who Is Who, čo jeho priaznivcov z radov monarchistov určite nenadchlo.

V 90. rokoch sa snažil zapojiť do rakúskej politiky, pôsobil v Rakúskej ľudovej strane a bol zvolený do parlamentu. Počas jeho pôsobenia sa však dostali na verejnosť podozrenia ohľadom financovania jeho kampane a legitímny nástupca trónu sa dožil toho poníženia, že ho strana za trest nedala na kandidátku v nasledujúcich voľbách. Nech je to poučením pre kráľovské rody, že s parlamentom sa nekoketuje.

Jeho rodinný život je pre katolíkov predmetom sklamaní. So svojou manželkou, bývalou barónkou Francescou von Thyssen-Bornemisza de Kászonovou, voči ktorej mali mnohí členovia Habsburského domu výhrady, žili spoločne len 10 rokov a teraz žijú oddelene. Rozvod je z katolíckeho hľadiska nemožný, tobôž v rodine habsburského následníka trónu, a tak sa situácia riešila odlúčením. Pár mal spolu tri deti: dcéry Eleonóru a Glóriu a syna Ferdinanda Zvonimíra, ktorý je ďalším následníkom v poradí.

Na politickom poli si so sebou už v mladosti priniesol neblahé dedičstvo po svojom otcovi Ottovi von Habsburg, ktorý bol jedným zo zakladateľov Paneurópskej únie. Nech už to myslel jeho otec akokoľvek, Paneurópska únia sa stala podobne ako EÚ symbolom indiferentného kozmopolitizmu, sekulárneho humanizmu a celosvetového ekumenizmu, čiže slúžkou tých najpokrokovejších ideológií. Koketovanie Karla von Habsburg s parlamentom a snaha votrieť sa do priazne „*ľudu*“ vystupovaním v televízii, angažovaním sa v síce zaujímavých, ale pre následníka trónu nepodstatných kultúrnych aktivitách UNESCO alebo v akciách Červeného kríža, skôr pripomína manželku nejakého šéfa americkej korporácie alebo prezidenta republiky, než následníka trónu. Celé pozadie jeho aktivít navodzuje dojem zúfalej banality bežného filantropicko-humanistického kliše, na aké sme zvyknutí u boháčov a hviezd strieborného plátna.

Do tohto šedivého rámca bežnej mediálnej prevádzky plne zapadá aj stupídna bulvárna správa, že v marci tohto roku sa Karl von Habsburg stal prvým potomkom slávnych panovníkov, ktorý sa nakazil Covidom-19. Trochu si poležal a potom sa podelil samozrejme o svoje zážitky s médiami. A výsledok jeho skúsenosti: vyzval všetkých, aby prísne dodržiavali oficiálne ochranné opatrenia a karanténu.

Blahoslavený Karol Habsburský, oroduj za nás!

Brazília: zabudnuté cisárstvo a vernosť katolíckej viere

Rod, ktorého dejiny a dynastické nároky znejú na Slovensku veľmi exoticky, pochádza z Portugalska. Brazília, ako portugalská kolónia, poskytla útočisko portugalskému kráľovskému rodu Braganza, na úteku pred cisárom Napoleonom. Po skončení napoleonských vojen sa rod rozdelil na portugalskú a brazílsku vetvu a vzniklo Brazílske cisárstvo. Zaniklo koncom 19. storočia a jednou z príčin bola nechuť bohatých plantážnikov zrušiť otroctvo. Domnievali sa, že keď sa zbavia cisára, ktorý chcel otroctvo zrušiť, tak si ho v republike uchovajú v republike. Také sú slávne počiatky brazílskej slobodomurárskej republiky.

Súčasným žijúcim pretendentom brazílskeho cisárstva je Luiz Gastão Maria José Pio Miguel Gabriel Rafael Gonzaga de Orléans e Braganza e Wittelsbach, narodený v roku 1938 vo Francúzsku. Je prvorodeným synom Pedra Henriquea de Orléans e Braganza. Jeho matka bola bavorská kňažná Mária Alžbeta, vnučka bavorského kráľa Ľudovíta III. Rodina sa vrátila v roku 1945 do Brazílie a s prestávkami žila tam, alebo v Európe. (Dom Luiz nesmie byť zamieňaný so svojím menovcom, synom svojho brata Eudesa. Jeho synovec je známym brazílskym liberálnym politikom a jeho aktivity rozhodne nerobia jeho rodu česť.)

V roku 1967 vstúpil Dom Luiz de Orléans e Braganza do radov katolíckej organizácie *Tradição, Família e Propriedade*, ktorú založil známy katolícky mysliteľ a spisovateľ Plinio Correa de Oliveira. Organizácia je známa obhajobou katolíckej viery a morálky, konzervatívnymi politickými názormi a odmietaním progresivizmu a liberalizmu v katolíckej Cirkvi.

Spolu s bojom proti kultúrnej revolúcii, najmä po roku 1968, rozvinul brazílsky uchádzač o trón masívnu činnosť v prospech návratu monarchie do Brazílie. Spolu so svojimi dvoma mladšími bratmi, princom Bertrandom, ktorý je tiež významným členom organizácie TFP a princom Antoniom sa mu podarilo využiť situáciu začiatkom 90. rokov a iniciovať plebiscit za obnovenie monarchie. Plebiscit sa nakoniec v roku 1993 skutočne konal, čo predstavovalo prvú oficiálnu príležitosť pre návrat monarchie do Brazílie od vyhlásenia republiky v roku 1889. Občania boli v referende požiadaní, aby sa vyjadrili, či si želajú naďalej republiku, alebo či chcú obnoviť monarchiu. Monarchistická kauza však napokon nebola úspešná. Za obnovu monarchie sa vyjadrilo len 13,2% obyvateľov a za republiku 66%.

V súčasnosti žije Dom Luiz v brazílskom meste São Paulo a venuje sa aktivitám v oblasti katolíckeho tradicionalizmu a okrem iného aj boju proti zväzkom osôb rovnakého pohlavia. V tom je s ním zajedno jeho náprotivok z portugalskej vetvy rodu Braganza, uchádzač o trón v Portugalsku, Duarte Pio vojvoda z Braganzy. Ten je v súčasnosti hlavou celého rodu Braganza a žije v Portugalsku.

Dom Luiz, ako člen organizácie TFP, žije v celibáte a nikdy sa neoženil. Rovnako aj jeho brat Bertrand, ktorý je považovaný za ideologického vodcu brazílskeho monarchizmu, a ktorý bol hlavným strojcom referenda v 90. rokoch. Svojou neúnavnou činnosťou v prospech myšlienky monarchizmu si získal rešpekt v monarchistických kruhoch naprieč Európou. Jeho zásadovosť a tradičné postoje mu vyniesli medzi zástancami tradičného katolicizmu značné renomé.

Po smrti Dom Luiza sa stane uchádzačom o trón jeho brat Bertrand, ktorý je však tiež bezdetný, a po ňom príde na rad ich brat Antonio. Ten má so svojou manželkou Christinou, pôvodne belgickou kňažnou z rodu de Ligne, šesť detí, z toho dvoch synov: staršieho princa Rafaela a mladšieho princa Pedra. Následníkom trónu a pokračovateľom rodu bude teda princ Rafael de Orléans e Braganza, narodený v roku 1986. Ten vo svojich 34 rokoch predstavuje pokračovanie monarchistickej tradície a zúčastňuje sa na monarchistických

akciách svojich strýkov.

Napriek storočie trvajúceho rozkladu a ideologických šialenstiev teda ešte existujú pozostatky základov tradičných spoločností. Čas ukáže, či si dokážu uchovať dedičstvo svojich otcov alebo upadnú do bahna modernej všednosti.

Spoločnými silami prebudíme SVEDOMIE Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať, preto prosíme o Vašu PODPORU. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK7765000000000020594299**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/panovnici-bez-tronu-a-na-smetisku-dejin-sucasni-katolicki-naslednici-byvalych-monarchii/>